

min Anbefaling ikke kommer til at hvile paa personligt Kendskab til Grønland eller Grønlænderne. Jeg erindrer ikke at have set mere end en Grønlænder og en Grønlænderinde i mine Dage, og jeg kunde af visse Aarsager ikke en Gang faa en Samtale med dem. Min Anbefaling kommer da til at hvile paa Følelsen af det Ansvar, som jeg mener, at Moderlandet Danmark har lige overfor denne vor Koloni, og dernæst paa de Oplysninger — andenhaands Oplysninger maa jeg sige —, som nu foreligger, særlig i de Motiver, der følge Lovforslaget, som det er forelagt af Regeringen.

Det har tidligere været en temmelig almindelig Mening, og det har for Resten ogsaa været min, at det var et stort Spørgsmaal, om vi kunne gøre stort for Grønland eller dets kulturelle Udvikling. Man var nærmest tilbøjelig til at tro, at Grønlænderne ikke blot vare tilbage i Udvikling, men ogsaa vare smaat begavede med Anlæg og Evner, saa at det var et stort Spørgsmaal, om det kunde nytte noget at arbejde videre for at bringe dem frem til højere Kultur. Men ifølge de nu foreliggende Oplysninger, synes det tværtimod at være saa, at Grønlænderne ikke blot i Almindelighed ere af en elskværdig Karakter, men at de ogsaa have Udviklingsmuligheder særlig i aandelig Retning, og desto større bliver saa Ansvaret for Moderlandet. — Det tredie, der for mig var af Betydning ved Lovforslagets Behandling, var saa at undersøge, om Lovforslaget kan formenes at bidrage til at hjælpe Grønlænderne frem. I mine Øjne staa da Lovforslaget som et Forslag, der tilsigter Grønlændernes Opdragelse. Vi ere komne saa vidt, at vi nu ikke anse dem for ukultiverede Børn, der ikke kunne kultiveres, men snarere for, hvad vi herhjemme vilde kalde mindreaarige, der have Anlæg for at kunne modtage en maaske meget god Kulturudvikling og derfor bør hjælpes til Rette med Raad og Daad. Der synes jeg, at Lovforslaget gaar den rette Vej, saa vidt jeg har kunnet være i Stand til at se de enkelte Bestemmelser igennem, som jeg for øvrigt ikke agter at komme ind paa. Grundtanken i alt, hvad der hedder Opdragelse, maa i mine Øjne være det, at man tager Sigte paa at se, om der er naturlige Evner, der særlig i aandelig Henseende kunne udvikles; er der det, saa maa Opdragelsen stræbe at hjælpe disse Evner og Anlæg til Udvikling. Dette tager da Lovforslaget Sigte paa. Det er aabenbart Lovforslagets Grundtanke: ikke at bidrage til at trykke Grønlænderne

ned eller at paaklistre dem en fremmed Kultur, nemlig den danske, men derimod netop ved Raad og Vejledning at støtte og paa alle mulige Maader at hjælpe dem til at faa deres naturlige Evner udviklede med det Maal for Øje, at den Dag kunde komme, da de vare i Stand til som et fuldmyndigt Kulturfolk selv at staa for Styret, selv at kunne raade og bestemme, i hvilken Retning Udviklingen skulde gaa. Paa den Maade ser jeg paa Lovforslaget, og jeg kan derfor anbefale det paa det bedste til hurtig Fremme, ligesom den ærede sidste Taler, uden Udvalg og helst med slet ingen Ændringer, saaledes at det kan blive vedtaget, som det foreligger.

Rasmussen-Vanddamgaard: De to ærede foregaaende Talere have udtalt sig med al ønskelig Velvillie om det foreliggende Lovforslag; og jeg kan i saa Henseende ganske slutte mig til dem, saa meget mere som ogsaa jeg mener, at den danske Stat har en moralsk Forpligtelse til at tage sig af den grønlandske Befolknings kulturelle Udvikling. Jeg tror, at denne Udvikling sker hurtigst og mest formaalstjenligt, naar den sker gennem Kirken og Skolen, og det er jo det, Lovforslaget tilsigter.

Jeg skal ikke fordybe mig i de enkelte Paragraffer, kun en enkelt Paragraf vil jeg udtale mig om, da den har min Sympati, og jeg vil udtale min Glæde over den. Lovforslagets § 7 handler om Undervisningsplanen for Seminariet „Godthaab“, og der staaar, at Undervisningen i første Række er i Religion, Kirkehistorie og grønlandsk Sprog. Det er altsammen vigtige Faktorer, og vil blive det i det grønlandske Folks Udvikling. Kristendommen er en Kulturbærer — den burde i alt Fald være Bærer af al Kultur, desværre er den det ikke altid. Jeg vil haabe, at den kan blive det for det grønlandske Folks Mængde. — I § 11 findes Undervisningsplanen i Skolerne. Ogsaa der glæder det mig at se, at blandt de Undervisningsfag, der skulle være i Skolerne, findes i første Linie Religion samt Indøvelse i at læse og skrive det grønlandske Sprog. Det grønlandske Sprog vil efter en saadan Undervisningsplan komme mere til sin Ret, komme mere frem og komme til at gøre sig gældende baade i Skolen og i de kirkelige Forhold. Er der noget, der er et ømt Punkt i et Folk, saa er det dets Sprog. Vil man naa en hurtig Udvikling i et Folk, er det absolut af stor Betydning at styrke dets Sprog, og er der noget, der er